

כל המנחות פרק ראשון מנחות

ב.

עין משפט
ור מצודה

א א ב מ"י פט"ו מהל'
פסולי המוקדשין הלכה
:3
ב ג מ"י שס הל"ג:

שיטה מקובצת

[illegible]

אִצְטוֹרֵן לַמּוֹתֵי הַיָּרֵבֶּכֶּי:
 [ד.ת.ל. אֵל מְדַלֵּת כִּלְכֵּל
 שְׁמוֹנוֹת כּוֹשֶׁר נֶאֱדָר אֵלָּה
 וְעֵשֶׂת אֲשֶׁר נֶאֱדָר מִשְׁעַת
 אֵלֶּיךָ אִם כֹּה נִגְדֶּה שְׁנוֹת
 לִשְׁמָה יֵהָ נֶדֶר כְּלוֹמַר יִצְאָה
 יִדְרָ אֶלֶּיךָ אִם לֹא יֵהָ נֶדֶר
 אֲשֶׁר יִצְאָה לְעוֹרֵךְ לְעוֹרֵךְ
 מִלְּמָה לְנֶדֶר אֵלֶּיךָ שְׁנוֹת
 שְׁלָא מִשְׁעַת וְכִינֵן נֶדְבָהּ אֵלֶּיךָ
 אֲשֶׁר לִשְׁעֵי הָ: [ח. בְּרִיה
 כִּינֵן חִיָּה לְעוֹרֵךְ אֲשֶׁר
 לְעוֹרֵכֶיךָ: [ח. כְּחִתָּא כֹּה:
 עֵינֵךְ לְקַמֵּן בְּמִקְרֵיךְ [ח. חֲסִי
 מִקְרֵיךְ מִתְּחִלָּה מִתְּחִלָּה
 אֲשֶׁר קִיַּיִה רִחְמָנֵךְ אֲשֶׁר
 כְּחִתָּא וְכֹאשֶׁךְ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ
 עֵינֵךְ דְּרַשׁ. מִכְּרֵי: [ח. דְּרֹאֵה
 הַתּוֹרָה לְעֵלֶיךָ לְבִנְחָה
 וְחִתָּא וְכֹאשֶׁךְ יִדְרָ מִיַּדִּי כִּי
 הַמֶּלֶךְ כִּי: [ח. עוֹף: [ח. אֵלֶּיךָ
 הַמֶּלֶךְ. עֵינֵי חוֹלֵץ וְחִי
 כִּי עֵי אֵלֶּיךָ כְּמִשְׁטָן: [ח.
 [ח. תִּסְמָחֵךְ לִשְׁכֵּן דְּמִי.
 חֲסִי:

(א) וכן בריש זבחים דף ב' ליתא
לתיבות קרי ליה נדר וקרי ליה
נדרה ע"ש.

כל המנחות שנקמצו שלא לשמן בשירות אלא שלא עלו אבע"הים בל עבודה קמייתא נקט וה"ה תניא בבלי וכולנה והקטירה כדקמי סיפא ד' עבודות יש בזמן קנא ד' עבודות שיש בדם כדאמרין לקמן בפ"ב (ד' טז.) ובפ"ק דזבחים (ד' ז.) וזאתו ד' עבודות פסלה מחשבה שלא לשמן ומחשבת פיגול דחוק לומר לומר וחוץ למקומו אבל בתנופה והגשה אין מחשבה פוסלת אע"ג דבעי כהונה ובפ"ק דזבחים (דף ד') ילפינן מקרבי דמחשבה פוסלת בשלמים ד' עבודות ושאר זבחים ילפינן משלמים דהיקרא דזאת המורה ומקרא דמואל שפתיך ומזריח להו ונראה דלמנחות נמי

*המנחות שנקמצו שלא לשמן כשירות אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ^א ממנחת חומא ומנחת קנאות^ב מנחת חומא ומנחת קנאות שקבצן שלא לשמן נתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן או לשמן ושלא לשמן או שלא לשמן ולשמן פסולות כיצד לשמן ושלא לשמן לשם מנחת חומא ולשם מנחת נדבה שלא לשמן ולשמן לשם מנחת נדבה ולשם מנחת חומא: גמ'^ג ו^ד למה לי למיתנא אלא ליתני ולא עלו לבעלים לשם חובה הא קמ"ל לבעלים הוא דלא עלו לשום חובה הא מנחה גופה כשרה ואסור לשנויי כדרבא^ה דאמר רבא עולה ששחטה שלא לשמה אסור לזרוק סברא ואיבעית אימא קרא איבעית אימא סברא בה וניזיל ואיבעית אימא קרא^ו מוצא שפתך אלהך נדבה^ז נדבה נדר הוא^ח קרי ליה נדר שנדרת עשית יהא נדר ואם לאו יהא נדבה ונדבה

והיקרא דואת המורה נפקא דדריש מנייה בסוף המורה (למן דף פא.)
 ח' אלא חן חולין (י) ופירש בקונטרס (י) (דמחור ק) טעון ק' כבז
 ומוציאם לענין לשמן דליכא למיפרך וכן מצינו שכן עשוין ללש
 לפירוש הקונטרס דחולין קרא דלע כמחך עופות כמיי' בקרא דואת
 כמיי' בתר היקרא דואת המורה וכן במגילה ב' הקורא למפרע
 קמח דובחים (י: א) גמרא חורן מן הפסח דריש פסח לענין לשמן
 הי' בזכר מעשר ופסח א"כ כיון דעופות נמי מצינו לענין נקי'
 שלא לשמן לנחות מצינו דא"כ נלמדים לעצמם כמטות העוף דדרשינן
 (דף כג.) יש לפרש אליבא דר' אליעזר דפ' המורה (למן דף כג.) דליט'
 (כג.) דמשלו ולא משל ציבור ולא משל מעשר דריש לה בפרק המורה
 וזו כמטות וזהו חן חטאת בהמה דקאמר בן כחנני' לאו (א) מפני
 שמצינו בשמירתו שזו צאה חטאת לה כדפ' שם בקונטרס וחטאת
 ד קשה למה לי למדרש התם בפרו של אהרן משלו ולא משל מעשר
 משום דכתיב גבי מעשר ואכלת ופרו של אהרן לשיריה קאי ויחיו
 ויגדלו לפרס למימורא דרשינן בן חטאת דכתיב בפרו של אהרן
 וי' חטאת למימרא דכל חטאת בין חטאת צממה בין חטאת העוף
 מיהו אחי קשה למה לי במשמש לענין חולין גבי עולת העוף מיעוט
 בלן לענין חולין כדדריש התם דחלק הכבוד בין חטאת העוף לעולת
 הקורבן דואת המורה משום דכתיב וקריבנו וא"ת אס כן מאי פריך
 א' לזוט כתיב דאז חטאת לעולה דמשמע כל עולות ולזוט שמן
 חטאת שפירה (דקמי' ברייתא) וצנפיהם שפירה שפירה שלא לשמן פסולות
 וזו א' בני ישראל להקריב את קרבניהם (ויקרא י) איירי נמי בלוג שמן
 יצאם לרבות לזוט שמן של מזרע אבל אין למחך דהו' ככלל אלא מזרע
 וזו' מסקנין דלא מצינו משום דהו' למד בביקש הדבר חטאת בביקש
 וזו' וסמיכה מיעוט וזהו דריש שפירה מצינו לזוט כמלוק'
 איירי בשינוי קודם כדמפרש בסיפא לשם מנחת חוטא לשם מנחת
 מנח פסולת ייה להס' בכל דוכתי דשני עולים בשני קדש במזבח
 ומני' דפרק שני שמי' (ובזה דף מו.) לשם שש דברים הוצא וזה
 וזו' מסקנין דתמי' דלשמן (ב' קאמר: י"ה דר' ורבי
 יצא דווקא וכן בפ"ק דר"ה (דף א.) לענין בל חטאת ואפילו לר"מ
 ומהו שאינו (א) נזר כל עיקר אלא חן קרי לנדבה דר' שאני הכא דדריש
 וכל לא שנה וכל נזר כל נדבה ובמזוהי' איכא למיחש אי נמי
 לנדבה חטא: וא"ר יאה נדבה. וא"ר דפ"ק דראש השנה
 כל דריש מפשטיה קרא דמשמע דקרי ליה לנדבה נדבה:

בבל המנחות שנקמלו שלא לשמן. כגון שהמלמד מנחת מרחשם ויחזיקם וקצתם הכין ואחר הריני קומץ לשם מנחת ד': כשרוס. וקומצמן נקטר ושיריהן נאכלין: **אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה.** דלא ילא יאמר: נדרי וירך לביצוי אחרת לשם מרחשם: **הוין ממנחת חוטא.** כגון שהיהא דמעמא מקדש דכתיב חיובא (ה) ואם לא פשיי ידו לשתי מוריס וגו': **וממנחת קנאות.** מנחת סוטה. שאם קמץ שלא לשמן כגון לשם נדבה או נתן ככלי שלא הקומץ שלא לשמן או הוליד או ההקטיר שלא לשמן או חישב בנחת מעבודות הללו הריני עובד לשמו ושלא לשמו: **או שלא לשמו ולשמו.** כאלו שמי ממנחת פסולין ואין שיריהן נאכלין וטעמא מפ' בגמ' (ה) והא דתנא או שלא לשמו ולשמו דלא מימא לשמו ושלא לשמו הוא דפסולה דתמים לשמן אחיון אבל שלא לשמו ולשמו לא הו' קמץ' דכל (ו) ונתחלת דבריו ארס נתפס אימ' לן: **גב' מדקמיני** אלא משמע דכל דינה כמנחה כשריה אלא זה נבדל: **ואסור לקטניו.** זה שמי אחר כגון אם עבר וקצתה שלל דשמי אסור לתת קומץ בכלי שלא לשמה: **נדבה.** בתמיה. והא גזר הוא דכתיב כאשר נדבתי (ז) ודברים (ח): **אם כמה שגדלה עשית.** לשמה יאה נדר כלומר יצא ידי נדך ואם לאו יאה נדבה ונחת אחרת לגדרו: **ומדה**

דמה שלא לשמה ^א ואיבעית אימא סברא ואיבעית אימא
אמשום דמשני בה כל הני לישני בה וניזיל ואיבעית אימא
תשמור ועשית כאשר נדרת ליה ^ב אלהך נדרה ^ג נדרה גז
קרי ליה נדרה אלא אם כיום שנדרת עשית יא נדר
לאינו בא אלא מן החולין וציוו וציוו המינות שהקשה שם איבעית
דמה טעמא אינו בא אלא מן החולין קף כל דבר שבחובה הוינן ציוו
דבההוא קרא ולא אמרינן אלא בקרבן כדמה ואין למכר דליפנין עופה
דכי האי גונא פריך צ"י אחיה מקומן (ובסעיף דף מה) גבי פסון ומיהא
הדורה ^א דמקין הוה כדיוס דמטאט העוף מציוס וציוו פסקא
הדורה ^ב גבי כל היום כשר למלקה דדרש בגמרא מציוס וציוו פסקא
לגמורא מלדאקוס לשלמים מדמצי ציוס וציוו אלא קרבינין ציוו
ששמע מינה דעופות נמי חמיין בדיקא דזאת המורה והוא הדין לעגמ
במבורת כהנים מדמצי הוא והא דלדאקוסין לן כמשפט צ"י קמא דחולין
ליה בדיקא דזאת המורה וצ"י דההיא דרשא דמימי צ"י דחולין ^ה
למקן דף פה) אליבא דר' עקיבא ודלא כר' חלפתא ועוד היכי ליפנין
שאל ארין קרא דמה עניינו ציוס אלא כחלפתא כדמה דלעיל מיהא ק
דלמא דהמה מפרו של ארין ילפא מדאקרי חטאת והיינו למד מן הלל
יחזיק ל"י דחמריין כדפירש בפירושא רבא איני צענין דממעט עולות
הוא הדין דההיא דרשא דמימי צ"י דחולין

[illegible]

מסורת הש"ס

(6) וְנִחְסֵם בָּהֶם (3) בְּיוֹם שִׁשִּׁי
 (7) בְּנִיחוּתָהֶם (7, ד) וְנִחְסֵם
 (8) ד. א. א. (מקלן 7, 1) יִרְאֶה
 בְּנִחְסֵם דְּבִירָיו יִרְאֶה דִּלְפָּה
 בְּנִחְסֵם תַּחֲתָא דְּלִירוּרֵי וְיִרְאֶה
 בְּרִישֵׁי מַסְתָּסִים כְּדִי לִירְאֵה
 אֵלָּה. (9) א. א. א. דְּלִירוּרֵי. אִיִּק.
 אֵלָּה. (10) א. א. א. דְּלִירוּרֵי
 כִּי יִרְאֵה קוֹטְנֵי. (11) דְּמִתְנֵן
 דְּשִׁדּוּךְ לֹא בְּנִחְסֵם קִרְיָה אֵלָּה
 מִתְנַחֲמֵה לְמַחֲסֵי כְּדִי לִירְאֵה
 קִרְיָנִתָּה בְּהִתָּה כִּי יִרְאֵה אֵלָּה
 (12) אִתְרֵי כִי אֵלָּה מִתְנַחֲמֵה
 (13) א. א. א. דְּלִירוּרֵי וְנִחְסֵם
 וְנִימוּרָה. (14) א. א. א. דְּלִירוּרֵי
 יִנְחֵל לֹא (15) א. א. א. דְּלִירוּרֵי
 (16) יִרְאֵה נִדְרָה.

תורה אור השלם

1. מוֹצֵא שְׁפָתַי תִּשְׁמֹר
וְעֲשֵׂיתָ כְּאֲשֶׁר נִדְרַתִּי לִי
אֱלֹהֶיךָ נִדְבָה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ
בְּפִי: דְּבָרִים כַּג כד

גליון הש"ס

תוס' ד"ה כל וכו' דעיקר
קרא לברד' יחודה בו.
ק"ל ה' למה דקיי' דזק
לש' למדס פסול בכל הקדשים
לש' למדס כלל ק"ל דרשא
דר"י בריה דר"י א"ס
לעובדה בכלי בשמאל דהא גם
בזאס פסול בשמאל ופוצחים
ומקיי' ה"י לר"ס אכל לדרין
ע"כ הקרא לענין שלל לשמה
דמנחם חוטא כחטא ומנחם
נדבה חוטא ו"א:

מוסף רש"י

[illegible]